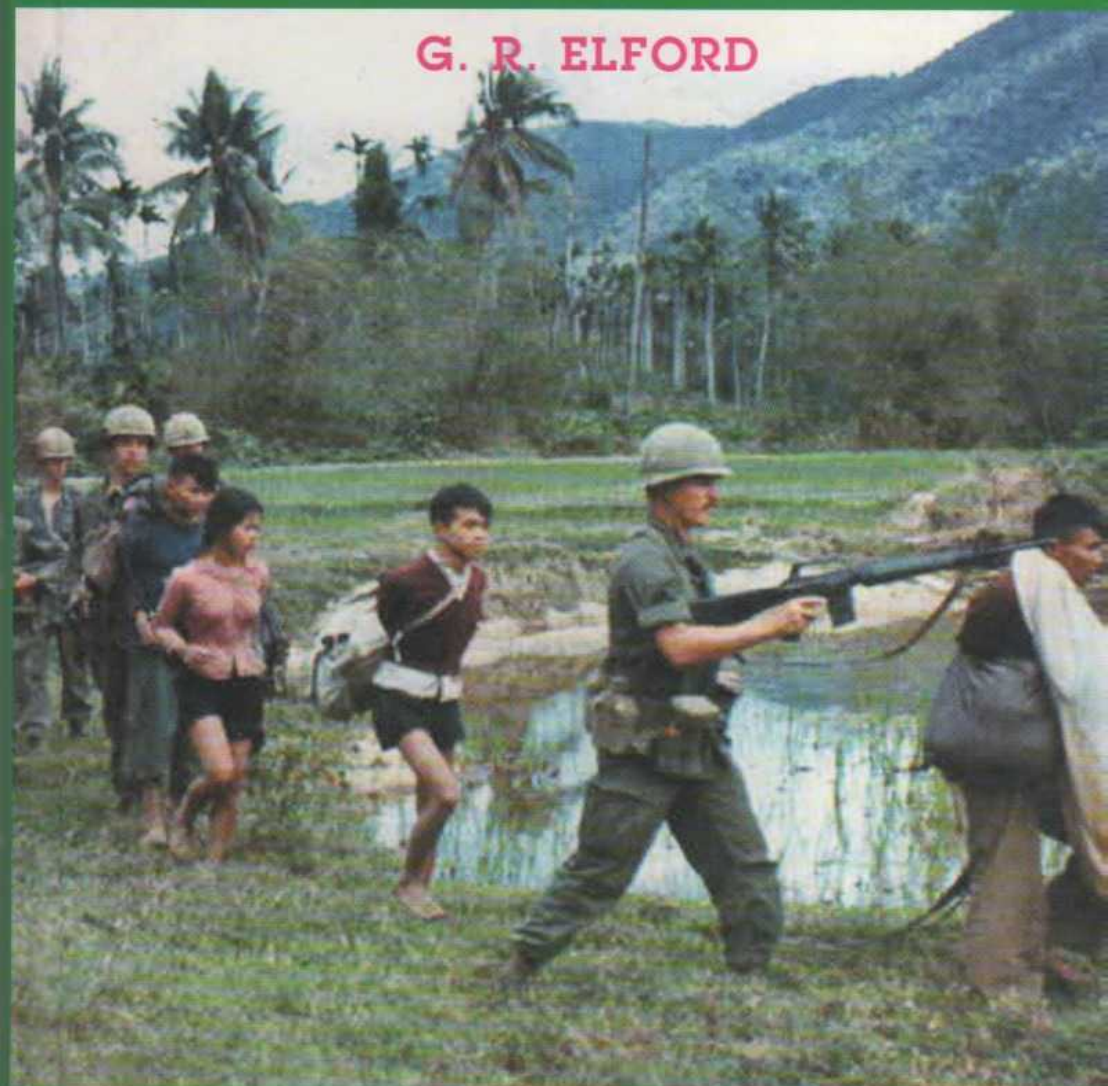

ĎÁBELSKÁ GARDA 3

VÁLKA BEZ PRAVIDEL

G. R. ELFORD

Militaria

George Robert Elford

VÁLKA
BEZ PRAVIDEL
ĎÁBELSKÁ GARDA III

Copyright © 1991 by George Robert Elford
Translation © 2008 by Jiří Dolanský
Copyright © for Czech Edition Elka Press

ISBN 978-80-87057-03-2

OBSAH

ČÁST PRVNÍ Cíl: Severní Vietnam

1	Cíl: Severní Vietnam	13
2	Osvobození Tuc Dauna	27
3	Filmařský tým Mosfilmu	39
4	Jestřábí hnízdo	51
5	Nájezdy na hanojskou dálnici	60
6	Pumy pro Vinh	67
7	Operace Lavina	72
8	Morozov a Glinka	81
9	Zřícení Jestřába a záchranná akce	86
10	Odražení	97
11	Rudý elitní střelec	105
12	Ústup bojem	113

ČÁST DRUHÁ: Prach a popel

13	Podzemní chodby u Phu Hoa	127
14	Nepřímý úder	135
15	Protiútok u Hue	150
16	<i>Dies irae</i>	169
17	Plamenometné peklo	178
18	Návrat Američanů	187
19	Lewisit	195
20	Prach a popel	209
21	Útok obojživelných vozidel	215
22	Připravujeme past	225
23	Rekviem za hanojského generála	235
24	Krátká intermezza	244
25	Monzunová ofenzíva	255

UÁLKA BEZ PRAVIDEL

Ať jsme byli doma, nebo v divočině, pořádali jsme pravidelné týdenní porady velení, na kterých jsme probírali nadcházející operace proti Severovietnamcům a jejich spojencům z Vietkongu. Tahle nekonečná válka pokračovala ve vesnicích, v horách i v údolích, avšak i když naše Komando smrti vládlo impozantní útočnou silou, nebylo určeno k tomu, aby dobyté území udrželo. Tyto územní zisky byly, jako politické záležitosti, předávány saigonské administrativě. Stále ještě nezkušené jihovietnamské jednotky však naprosto nebyly schopné čelit v boji zoceleným partyzánům Vietkongu, natož pravidelné severovietnamské armádě. Pár dní po našem odchodu se rudí obvykle vrátili, zahnali vystrašenou posádku a znovu svá vojenská zařízení vybudovali. Pak se *Task Force-G* vracela a nepřátelskou základnu zničila a tahle stupidní hra na kočku a myš se k naší poněkud otupující radosti neustále opakovala; byl to druh vyhlazovací, opotřebovávající války, v níž se jazýček vah pomalu nakláněl na stranu nepřítele. Hanoj mohla tisícovou ztrátu nahradit během deseti dnů. Pro nás by ztráta dvaceti mužů znamenala pohromu.

Během naší poslední velitelské porady jsem vyslechl řadu lákavých návrhů, jak bychom v nadcházejících týdnech mohli Hanoji zatápnět. Všechny musely mého živého až lehkomyšlného zástupce Ericha Schulzeho nudit, protože málem usnul. Když jsem ho svým přímým oslovením prudce přivedl k plnému vědomí, potlačil zívnutí a zabručel: „A co kdybychom pro změnu provedli něco vzrušujícího? Co takhle rozpoutat peklo přímo v Severním Vietnamu?“

Tato kniha je věnována žijícím i padlým
hrdinům ozbrojených sil Spojených států,
kteří bojovali v pekelné vietnamské válce,
avšak vítězství jim nebylo dopřáno.

ERICH SCHULZE

ČÁST PRVNÍ

**ČÍL:
SEVERNÍ VIETNAM**

I. CÍL: SEVERNÍ VIETNAM

Třicet kilometrů může na mapě představovat čárka dlouhá jeden a čtvrt centimetru. Pro muže z *Task Force-G* taková čárka znamenala padesát tisíc namáhavých kroků, neboli celodenní pochod jednotvárným terénem.

Vzdálenost mezi naším táborem a dva půl tisíce metrů vysokým vrcholem Pu Xai na hranici mezi Severním Vietnamem a Laosem byla zhruba devět set kilometrů – dva a půl milionu kroků, neboli přinejmenším dvouměsíční pochod. Byla to určitě naše nejdelší výprava nepřátelským územím.

Nepřítel nás nazval Komando smrti, což pro nás byla zasloužená pocta. Naše heslo bylo: Bomba za bombu, kulka za kulku a smrt za smrt.

Rádi jsme se považovali za moderní obdobu římské legie, protože jsme většinou pochodovali jako Caesarovi vojáci před tisícem let. Z historických knih jsme se dozvěděli, že se římské legie běžně přesouvaly z Milána do Belgie, víceméně na stejnou vzdálenost, za tři až čtyři týdny. Caesarovi muži však šli zpacifikovanými provinciemi a po dobře udržovaných cestách. Naše stezky protínaly nepřátelská území plná ozbrojených nepřátel, s hojností panenské džungle a obtížně dostupných vrcholů, ostnatých křovin a všudypřítomných popínavých rostlin, potůčků, struh a bažin. Někdy jsme museli i celodenní postup o osm kilometrů považovat za úspěch.

Možnost navrátit se občas na naše staré známé stezky nám nepřišla žádnou výhodou, jedině že jsme věděli, co máme před sebou. Opuštěné stezky v džungli nikdy dlouho nevydrží.

Nutnost pohybovat se v absolutním utajení vždy proměnila naše

výpravy v dlouhotrvající, vleklé záležitosti. Zkušenost nás naučila, že nejen úspěch, ale sama naše existence závisí na tom, jestli zůstaneme utajení. Po odchodu našeho dřívějšího francouzského velitele, generála Simona Houssonga, jsme nikomu nedůvěřovali, a ze všeho nejméně našemu formálnímu jihovietnamskému veliteli, jehož „rozkazy“ jsem oficiálně přijímal, ale nikdy nevykonával. Pokaždé jsem je házel do koše, hned jak jsem je dostal.

Naši saigonští „nadřízení“ nám předepisovali cesty, kterým jsme se opatrně vyhýbali, a vybírali cíle, které jsme vždycky obcházeli. Jihovietnamský generální štáb jsme považovali za jen o trochu méně nebezpečný než jeho severovietnamský protějšek. Po odchodu Francouzů z Indočíny se naprosto záhadně najednou vynořila spousta vysokých důstojníků; majoři, podplukovníci, plukovníci a generálové, které jsme navzdory našemu dlouhému pobytu v zemi neznali. Jedinou výjimkou byl plukovník, který sloužil, když jsem ho naposledy v roce 1954 viděl, jako inspektor místní dopravní policie. Ostatní, najednou v nejvyšších funkcích, mohli přijít z Marsu, pokud nám bylo známo, protože ani rafinovaná tykadla Karla Stahnkeho, vycvičená gestapem, nedokázala najít jediné svědectví jejich dřívějšího služebního postupu. Nevěděli jsme, kdo jsou, zato jsme však věděli, že náš nepřítel nikdy nespí. Hanoj měla oči a uši všude na jihu a podle mne jihovietnamská armáda nebyla výjimkou.

Během našich výprav jsme používali vysílačky téměř výhradně, jen když jsme oznamovali do Saigonu naši pozici a cíle. Označovali jsme přitom místa mnoho kilometrů vzdálená od naší skutečné pozice a cíle, kterým jsme se chtěli zdaleka vyhnout. Úspěšné operace (které Saigon neustále nazýval „drtivým vítězstvím“, i když třeba šlo jen o likvidaci skupiny severovietnamských kuliů budujících cestu džunglí) jsme hlásili se zpožděním nejméně pěti dnů, když už naše komando bylo na míle daleko od místa akce, pěkně „ztracené“ v horách.

Účinný kontakt jsme udržovali jen se Stahnkeho „soukromým gestapem“ a s piloty našich motorových kluzáků vyrobených v USA – *Tichých jestřábů*.

Když jsme používali vysílačky, mluvili jsme v kódech a německy, ale takové spojení jsme navazovali jen velmi zřídka a málokdy trvalo déle než pět minut.

Ať jsme byli doma, nebo v divočině, pořádali jsme pravidelné týdenní porady velení, na kterých jsme probírali nadcházející operace proti Severovietnamcům a jejich spojencům z Vietkongu, kteří

začínali být stále aktivnější v řadě operačních zón v Jižním Vietnamu, včetně významných měst. Tahle nekonečná válka pokračovala ve vesnicích, v horách i v údolích, avšak i když naše Komando smrti vládlo impozantní útočnou silou, nebylo určeno k tomu, aby dobyté území udrželo. Tyto územní zisky byly, jako politické záležitosti, předávány saigonské administrativě. Stále ještě nezkušené jihovietnamské jednotky však naprosto nebyly schopné čelit v boji zoceleným partyzánům Vietkongu, natož pravidelné severovietnamské armádě. Pár dní po našem odchodu se rudí obvykle vrátili, zahnali vystrašenou posádku a znovu svá vojenská zařízení vybudovali. Pak se obvykle *Task Force-G* vracela a nepřátelskou základnu zničila a tahle stupidní hra na kočku a myš se k naší poněkud otupující radosti neustále opakovala; byl to druh vyhlazovací, opotřebovovací války, v níž se jazýček vah pomalu nakláněl na stranu nepřítel. Hanoj mohla tisícovou ztrátu nahradit během deseti dnů. Pro nás by ztráta dvaceti mužů znamenala pohromu. Naše Komando smrti se skládalo z německých válečných veteránů s mnohaletou zkušeností ve Vietnamu a žádný nováček je nemohl snadno nahradit. Ještě dnes jsem pevně přesvědčen, že bojovníci proti partyzánům, u kterých se předpokládá, že budou operovat v džunglích a bažinách, nemohou být vycvičeni jinak než v poli, bojem, při němž se nováček buď naučí přežít, nebo při jednom z prvních střetnutí s nepřítelem padne.

Během naší poslední velitelské porady jsem vyslechl řadu lákavých návrhů, jak bychom v nadcházejících týdnech mohli Hanoji zatápnět. Všechny musely mého živého až lehkomyšlného zástupce Ericha Schulzeho nudit, protože málem usnul. Když jsem ho svým přímým oslovením prudce přivedl k plnému vědomí, potlačil zívnutí a zabručel: „A co kdybychom pro změnu provedli něco vzrušujícího? Co takhle rozpoutat peklo přímo v Severním Vietnamu?“

Erichův návrh nikoho nepřekvapil. Už několik týdnů jsme ho čekali, protože Erich se v pravidelných intervalech o takovém absurdním plánu v náznamech zmiňoval. Takže jsem mu prostě řekl, že to je stará, obehnaná písnička, záležitost, která převyšuje naše možnosti a je zcela neproveditelná.

„Co kdybys toho nechal a přišel s něčím realistickým?“ navrhl jsem mírným tónem.

Rozzářily se mu oči. „Ale tentokrát je v tom velký rozdíl, Hansi,“ trval na svém. V jeho slovech byla jistá naléhavost, skrytá vášeň. „Máme proveditelný plán!“

„Kdo to je, *my*?“ zeptal jsem se s důrazem na poslední slovo.

„Krebitz a Riedl – a já,“ zahřímal. Pak dodal, jaksi nádvkem: „Taky můžeš připočíst Stolze, Steinnera a Altreitera.“

„Pěkné spiknutí...“

„Proti Otci Ho.“

Vrhl jsem tázavý pohled na Krebitze. Ten přikývl. Stolz se jen zašklebil a rozhodil ruce. Na Riedlově tváři jsem zaznamenal podobný výraz souhlasu. Sklonil jsem se před tou většinou a znovu jsem se obrátil k Schulzemu.

„*Also, schiess los*,“ pobídl jsem ho. „Kde chceš udeřit?“

Erich se narovnal. „Po celém severu. Žádné přesně stanovené cíle,“ odpověděl s odzbrojující prostotou. „Měli bychom prostě rozpoutat peklo přímo v ráji Otce Ho. Konec konců, cesty a stezky tam známe.“

V tichém protestu jsem zakroutil hlavou. „Doufal jsem, že mi poskytneš víc než tenhle nekonkrétní návrh, Erichu. Aby *Task Force-G* mohla podnikat nájezdy na Severní Vietnam s nějakou účinností, musela by mít základnu v severním Laosu, blízko hranic, velmi dobře vybavenou a velmi dobře skrytou.“

„Rudolf ví, kde bychom se měli usadit.“

Otočil jsem se ke Krebitzovi. „Ano?“

Přikývl a vstal. „Existuje jedno vhodné místo, Hansi.“ Obešel stůl a zamířil k nástěnné mapě. Sebral ukazovátka a to místo označil.

„Zrovna tady. Pod Pu Xai. Plošina v nadmořské výšce tisíc pět set metrů.“ Slova z něj padala jedno po druhém jako oblázky. „Hustě zarostlá. Obtížně přístupná, ale dá se snadno ubránit. Dokonce by tam mohla být krátká přistávací dráha pro kluzáky.“

„Uvažujete také o leteckých úderech?“

„A proč ne?“ poprvé se do diskuse vmísil Escher. „Naši *Tiší jesťřábi* plachtí jako duchové a mohou udeřit bez varování. Rudí nemají radary, které by mohly ty neobvyklé stroje ze dřeva a plachtoviny objevit.“

V tu chvíli už moji druzi roznítily můj zájem, a tak jsem se připojil ke Krebitzovi u mapy, právě v momentě, kdy do místnosti vstoupili Jeff Robertson (který si za své oblékání a vznešený vzhled vysloužil přezdívku Hrabě z CIA) a seržant Joe Starr.

„Nějaký problém?“ zeptal se Robertson, když nás uviděl zkoumat mapu Severního Vietnamu.

„Chystáme se rozpoutat peklo na severu,“ odpověděl rezolutně Schulze. „Posaďte se.“

Američané se posadili. Krebitz se znovu otočil k mapě.

„Pu Xai je jen dvě stě padesát kilometrů vzdálené od tuctu významných cílů na pobřeží,“ vysvětloval se znalostí věci. „Armádní a logistické základny, sklady, přístavní zařízení, dočasné sklady paliva, různá průmyslová zařízení... Je tam také mnoho významných cílů položených mnohem blíž – určitě v dosahu našich kluzáků – a mnoho cílů je možné napadnout po zemi.“

„Tu oblast dobře známe,“ připomněl mi vemlouvavým tónem Altreiter. „To je velká výhoda.“

„Ty jsi taky pro?“

„Sicher, Hansi,“ odpověděl bez zaváhání. „Myslím, že bychom měli přenést kus téhle špinavé války zpátky Otci Ho až na zápraží.“

„Jasně,“ souhlasil Schulze. „Je tak zaujatý podněcováním nepokojů na jihu, že zanedbává svou vlastní hranici na severu.“

„A ta je prakticky nechráněná,“ dodal Steiner.

„Pravda,“ souhlasil Krebitz.

Pozoroval jsem své odvážné a iniciativní společníky s obdivem. Byli plní vitality a bojového ducha a připravení zdolat i nemožné, já jsem však také věděl, že v podstatě trpěli pocitem marnosti z pomalého, avšak neúprosného postupu komunistů na jih. Šlo o taktiku tří kroky kupředu a dva zpátky, které jsme nemohli kvůli nedostatku zdrojů čelit.

„Vzpomeňte si, prosím, že Hanoj má základny po obou stranách laoské hranice,“ připomněl jsem jim klidným tónem. „Také tam jsou tlupy Pathet Laa.“

Krebitz sraštil horní ret a máchl rukou v pohrdavém gestu.

„Tlupy obyčejných banditů,“ poznamenal opovržlivě. „Chabě ozbrojené a špatně vycvičené.“

„To se v budoucnosti může změnit.“

„Ve velmi vzdálené budoucnosti,“ řekl pohrdavě Erich.

Otočil jsem se k našim Američanům, kteří poslouchali s patrným zájmem. „Co si o tom nápadu myslíš, Jeffe?“

Hrabě z CIA rozhodil rukama. „Pár výletů do ráje Otce Ho by mohlo být velice poučných, Hansi,“ odpověděl s úšklebkem. „Společnost východoasijské záležitosti velice zajímají.“

Otočil jsem se ke Starrovi.

„Mne by ses ani nemusel ptát, šéfe – jen mi dej vědět pár hodin předem.“

Zasmál jsem se. „Proč?“

„Na nezbytnou přípravu nohou. K Pu Xai to bude dlouhý pochod.“

„Jen šest set mil, Joe,“ ozval se chraptivě Schulze. „To já jsem v Rusku absolvoval delší pochody.“

„Prdlajs jsi absolvoval,“ odsekl Starr. „Pokaždé ses vezl ve svém tanku.“

„Jistě – pokud měl palivo,“ vtipně mu odpověděl Krebitz.

Suoi a Noi rezolutně odmítly zůstat tak dlouho doma a Erika Pfirstenhammerová mi vlídně připomněla, že je lékařka a že by náš doktor, Kurt Zeisl, mohl její pomoc v nadcházejících měsících potřebovat.

Objal jsem ji a docela důrazně jsem se zeptal: „Je to jediný důvod, proč chceš jít s námi?“

„Ty dobře víš, že není,“ zašeptala mi do ucha.

„Bude to dlouhý výlet, Eriko.“

„Nezdá se mi, že by si s tím Suoi a Noi dělaly hlavu...“

„Jsou na dlouhé pochody zvyklé. Kdysi, už je to dávno, byla Noi u partyzánů a pochodovala s Viet Minhem.“

Erika přikývla. „Ona se mi s tím svěřila. Byla zdravotní sestra – a milovala mého bratra.“

„Karl se s ní chtěl oženit.“

„Jsem ráda, že je teď Helmutovou ženou,“ řekla upřímně, pak zvedla oči a usmála se. „Stejně nejsem o nic slabší než Suoi nebo Noi. Doma jsem pravidelně běhala a často jsem hrála tenis.“

„Takže jsi pevně rozhodnutá jít s námi?“

„Jsem.“

„Budeš muset dodržovat určitá pravidla, Eriko, a poslouchat rozkazy jako všichni ostatní.“

Usmála se a řízně mi zasalutovala.

„Ano, pane.“

Zabralo nám dvacet dní, než jsme dorazili na hřeben nad údolím řeky Srépok s mostem a strážním domkem, místem našeho předchozího vítězství. Tady jsme se před sedmi měsíci seznámili se seržantem Tuc Daunem, jehož spolupráce nám umožnila zničit dva důležité severovietnamské konvoje.

Než *Task Force-G* dorazila k příkrým útesům nad řekou, sledovala pět dní naši starou stezku džunglí podél kambodžské hranice. Nebyla to lehká cesta. Stezka, kterou jsme prosekali před pěti měsíci, byla sice ještě viditelná, avšak již byla zarostlá propletenými popínavými rostlinami a orobincem. Přesto jsme dali přednost po-

hybu po známé trase. Uvnitř hustého porostu byla viditelnost tak na pár metrů. Naráželi jsme na slony a také jsme vyplašili tucet bugarů, žlutočerně pruhovaných jedovatých hadů, během dne plachých, avšak agresivních v noci. Krebitz, skvělý průkopník, nás vedl přímo k našemu starému táboru, kde bylo mezi začernělými valouny ještě možné rozeznat popel z našich ohňů. V jistém smyslu to bylo jako přijít po dlouhé nepřítomnosti domů.

Po krátkém odpočinku a svačině odešli Krebitz s Altreiterem na průzkum údolí s Ho Či Minovou stezkou. Namířili si to přímo k známé pyramidovité hromadě balvanů asi tři sta metrů za kambodžskou strážnici, kde kdysi *Gruppe Drei* sestoupila k řece Srépok.

Naši průzkumníci se vrátili za tři hodiny s párem banditů – Rudých Khmerů – zjevně již zpracovaných, o čemž svědčily jejich nupché oči a rty.

„Daun už tady není,“ hlásil mrzutě Krebitz. „Zatkli ho a odsoudili na deset let nucených prací... Ale vím, kde ho drží.“

„Jak to?“

Máchl rukou směrem k zajatcům. „Byli rozumní.“

„Tak kde tedy je?“ zeptal se Riedl. „Někde na dosah?“

Krebitz přikývl. „Ve vězení v Lomphat.“

„Měli bychom mu pomoci,“ řekl podmračený Schulze. „Sedět deset let za to, že nám pomohl vypálit Hanoji rybník, to je sakra dlouhá doba. Soudce, který ho odsoudil, musí být pěkný hajzl a ne kambodžský vlastenec.“

„Doufám, že Daun zná jeho jméno a adresu,“ zaškaredil se Steiner. „Neměl bych nic proti tomu, kdybychom ho poctili zdvořilostní návštěvou.“ Pak se zeptal Krebitze. „Poslyš, Rudy, už jsi někdy věšel soudce?“

Krebitz pokrčil rameny a prohlásil: „Všechno musí být jednou poprvé.“

Obrátil jsem se na něj s dotazem: „Víš něco o vnitřním uspořádání té věznice?“

Konspirativně na mne zamrkal. „Jasně.“ Pak rozložil pomačkaný kousek papíru. „Půdorys.“

„Jak jsi k němu přišel?“

„Říkal jsem ti, že naši zajatci byli velmi rozumní... Jeden z nich tam deset měsíců seděl za krádež.“

„A teď je z něj skvělý komunistický vlastenec,“ poznamenal zhnušeně Starr.

Schulze se zachechtal. „Byl to skvělý komunistický vlastenec...“

Až do teď. Asi by to bylo obtížné provolávat slávu Marxovi a Leninovi s bajonetem v krku.“ Máchl rukou směrem k zasmušilým zajatcům. „Chceš je vyslyšet, Hansi?“

„Proč? Krebitz už to udělal.“

Erich ukázal prstem na Altreitera. „Ženevské konvence. Interpretace *Task Force-G*. Standardní postup... Dobře, Horste – vezmi ty chlapíky na procházku... Někam stranou od našich děvčat.“

Zajatci byli eskortováni na křovím pokrytý převis, zlikvidování bajonety a těla svržena do propasti.

„Měl bys být oblíbený mezi místními supy,“ poznamenal seržant Starr, když zpozoroval Stolze, který se zrovna vynořil ze křoví a čistil si bodák.

„Aspoň někdo nás má v oblibě,“ odpověděl lhotejně náš vyčouhlý Sasík. „Během války jsem byl řidič tanku.“

„Já vím,“ přikývl Starr. „Ale jaké to je, probodávat lidi bajonetem?“

Stolze jeho otázka ani v nejmenším nevyvedla z míry. „Proč se ptáš? Vždyť jsi byl v komandu námořní pěchoty, Joe... To jsi nikdy nepodřízl krk nějakému Japonci?“

„Ale jistě – v boji... Probodnout zajatce, svázané a s ústy zacpanými roubíkem, to je něco jiného.“

„Je to odpor, vid’?“

„No, neřekl bych, že je to zábavné.“

Stolz pokrčil rameny. „Zvykneš si, Joe... My tyhle komoušský sračky nepovažujeme za lidi.“

Řekl jsem si, že je nejvyšší čas tenhle nevhodný rozhovor přerušit.

„Erichu, myslím, že byste si s Rudolfem a Juliem měli sednout a připravit nájezd na to vězení... Jakmile Tuc Dauna osvobodíme, mohli bychom se přesunout směrem k Moc Den, aby to vypadalo, že se vracíme do Vietnamu.“

V Krebitzových chytrých očích se zablýsklo. „Možná ani nebudeme muset to vězení přepadnout,“ prohlásil ležerně. „Každý den ráno odvádějí vězně na práci k asi tři kilometry vzdálenému zavlažovacím kanálu.“

„Tím lépe,“ řekl jsem a rázně jsem obrátil pozornost na naléhavější záležitosti. „A teď, co se strážníci a s mostem?“

„Všechno ovládá Vietkong a Rudí Khmerové.“

„Žádní příslušníci pravidelné kambodžské armády?“

Krebitz zakroutil hlavou. „Mám dojem, že těm už komunisti nedůvěřují, Hansi.“

„Kolik partyzánů?“

„Asi padesát.“

„A co vysílačky ve strážnici?“

„Antény jsou pořád vztyčeny.“

„Budeš je muset vyřadit, než spustíme palbu.“

„To by nemělo být těžké.“

Schulze nám vskočil do řeči. „Kolik mužů potřebuješ, Rudy?“

„Měla by stačit *Gruppe Drei*.“

„Dobrá,“ přikývl jsem. „Připravte útok za svítání.“

„Přesně to jsem měl na mysli, Hansi.“

Později, když jsme byli sami, zeptal se mě Hrabě z CIA: „Poslyš, Hansi – za všechny ty roky ve Vietnamu, kolik zajatců jste ve skutečnosti ušetřili?“

„Od roku 1946? Snad padesát...“

„Jednou z nich byla Riedlova žena...“

„Pravda – ale Noi byla zdravotní sestra.“

Tázavě se na mne podíval. „A kolik jste jich, ehm, eliminovali?“

„Nemám ponětí, Jeffe – spoustu. Na to by ses měl zeptat Stahnkeho. Ten se stará o naše záznamy a dokumenty.“

„Jen jsem zvědavý,“ naléhal Robertson. „Řekni mi jen přibližný počet.“

„Kdybych ti řekl, že jsme připravili generála Giapa o tučet praporů, byl by to dobrý odhad, Jeffe.“

Robertson tiše hvízdal.

„Kolik vojáků má takový prapor rudých?“

„Nemají nějaké standardní stavy. Někdy jen šest set, někdy tisíc... Rudí si velice zakládají na velmi působivých vojenských pojmenováních, jako jsou prapory, pluky, divize. Často se taková hanojská divize skládá jen z pěti tisíc opičáků.“

„Stejně je to dost velké zoo,“ vpadl nám do rozhovoru Schulze. „Obvykle přezásobené dělostřelectvem.“

„Ano... Ti malí skřeti si rádi hrají s velkými děly,“ dodal jsem.

„A když je to nutné, dokážou je dotáhnout na dost neuvěřitelná místa.“

Robertson zdvihl bradu. „Jako u Dien Bien Phu?“ zeptal se.

Schulze si pobaveně, ale poněkud zahořkle odfrknul.

„Dien Bien Phu,“ řekl celý zakaboněný. „To je asi jediné vítězství, kterým se Giap může pyšnit. Nezvítězil proto, že by byl nějak zvlášť chytrý, ale protože ti francouzští generálové byli takoví idioti... Artilerii rudých vidíme na absurdních místech docela rádi, když totiž jsou ti opičáci nuceni ustoupit, zůstávají jejich děla tam, kde jsou,

protože se nedají lehce přesunout. A my pak z nich můžeme vytřískat duši granáty z jejich vlastních houfnic.“

„Bohužel jste tam tehdy nebyli,“ řekl Američan, aby ho popíchl.

„Houby bohužel!“ vyštěkl Erich. „Náš prapor by byl úplně zničen spolu s ostatními. My jsme nikdy nebyli zaměřeni na zákopovou válku.“

Naši *Kameraden* se vždycky k Suoi, Noi a Erice chovali zdvořile a nikdy by v jejich přítomnosti sprostě nezakleli, ani by za jejich zády neutrousili nějaké uštěpačné poznámky. Za tohle jsem jim byl skutečně vděčný. A pokaždé, když jsme se na noc utábořili, vztyčila *Gruppe Drei* v uctivé vzdálenosti od míst, kde vojáci na noc uléhali ke spánku, pro dívky tři stany, přičemž i mezi nimi byly vždy slušné mezery. Na obvodu úseku, kde tyto stany stály, Krebitz vždycky umístil své nejlépe vybavené strážné.

Každé ráno naše dívky našly improvizované zařízení, kde se mohly umýt, s připravenou horkou vodou. Vojáci se snažili ze všech sil, aby život našich „andílků“ udělali tak pohodlným, jak to jen za daných podmínek šlo.

Kolem pěti hodin ráno sebrala *Gruppe Drei* své vybavení a po našem tradičním přání štěstí, *Hals und Beinbruch*, Krebitz a Steiner vyrazili. *Gruppe Drei* pomocí lan s uzly a kotev sestoupila do údolí a vojáci se rozmístili ve vysokých křovinách dvě stě metrů za strážnicí. Steiner shromáždil četnu, překonal Srépok a postoupil do výhodné pozice pro útok proti kulometnému hnízdu na západním předmostí. Naši ostrostřelci s použitím tlumičů zlikvidovali rádiové antény. Pak dostalo kulometné hnízdo a strážnice dva zásahy z bazuky a hned nato byly vzaty ztečí. Náš úder přišel jako blesk z čistého nebe a teroristy naprosto ohromil. Zmatení a vyděšené ničemové z útvarů Vietkongu a Rudých Khmerů kladli chabý odpor. *Gruppe Drei* je během pár minut převálcovala, aniž by utrpěla nějaké ztráty.

Různorodá skupinka asi třiceti zajatců, včetně osmi žen, byla nahánána do jeskyně na druhém břehu a Steiner je postřílel jejich vlastním kulometem čínského původu. Pak Stolz vyhodil vchod do jeskyně do povětří.

Dvě stě metrů na jih byly v podobné jeskyni, teď už zarostlé listovím, pohřbeny kostry obětí našeho předchozího nájezdu.

Moje příruční vysílačka se s praskotem probudila k životu.

„Všechno máme pod kontrolou, Hansi. Můžete sestoupit,“ hlásil Krebitz.

„Nějaké ztráty?“ O ty jsem se zajímal okamžitě po každé akci.
 „Žádné ztráty,“ přišla uklidňující odpověď. „Šlo to jako po másle.“
 „Zajisti cestu v obou směrech,“ rozkázal jsem.
 „Už se stalo, Hansi.“
 „*Sehr gut*, Rudy. Sejdeme se u mostu.“

Když jsme měli tuhle část údolí pod kontrolou, použil zbytek *Task Force-G* lehčí cestu dolů, pomocí navijáků, které jsme po našem prvním nájezdu ponechali na místě. Plošiny byly ještě použitelné, jenom jsme museli připevnit lana. Kolem půl osmé byli muži s veškerou výzbrojí i výstrojí bezpečně shromážděni u strážnice. Krebitz rozmístil v pravidelných intervalech podél cesty pozorovatele a my jsme připravili snídani. Laskavostí místního Vietkongu *Task Force-G* ukořistila hojnost rýže, mouky, fazolí, sušeného skopového a nasolených ryb.

Znovu jsme stáli na frekventovaném úseku Ho Či Minovy stezky. Čekal nás pochod na sever. Do lvího doupěte. Věděl jsem, že dokud nepřekročíme sedmnáctou rovnoběžku, kde byl starý severní segment Rudé dálnice nahrazen zkratkou, bylo velice pravděpodobné, že narazíme na nepřítele. Když jsme přešli do naší obvyklé formace *Frachtzug*, rozdělil jsem *Task Force-G* na tři *Kampfgruppen* po osmdesáti mužích, které měly následovat *Gruppe Drei* ve vzdálenosti jeden a půl kilometru, s odstupy mezi skupinami čtyři sta metrů. Naše polní čapky a baretu zmizely v batozích a nasadili jsme si lehké helmicе Severovietnamců, což bylo na větší vzdálenost dostatečné přestrojení pro nedovtipné nepřátelské oči, zvláště během soumraku, nebo když bylo údolí zahaleno ranní mlhou.

Po šestihodinovém pochodu, když nepočítám polední přestávku, jsme ušli čtyřicet kilometrů a došli k širokému ohybu řeky, soutoku několika říček a potoků. Řeka Srépok, najednou širší a hlubší, odtamtud tekla západním směrem a prorážela si cestu úzkou soutěskou, lemovanou po obou stranách vysokými útesy.

K naší radosti se nám najednou nad hlavami objevil *Tichý jestřáb jedna*. Piloti Escher a Mohr prozkoumali cestu před námi a hlásili, že všude je klid. Jako velice ceněný skvělý bonus nám Escher také doručil dlouhou očekávanou poštu.

Většina vojáků si pravidelně dopisovala s příbuznými doma a příchod pošty každé povzbudil morálku. Pro mne to však tehdy bylo jiné. Právě na březích Srépoku, v té bohem zapomenuté kambodžské divočině, jsem se dozvěděl, že můj otec zemřel.

Moji druzi mi přišli projevit soustrast; byla to ponurá společenská

formalita, která se zdála být v našich řadách jaksí nevhodná. Konec konců, od vypuknutí druhé světové války byla smrt naším každodenním společníkem.

V tu chvíli se mi přesto zdálo být absurdní, že jsem přežil svého otce. Podle všech zákonů pravděpodobnosti jsem už před mnoha lety měl být zabit. Žil jsem ve vypůjčeném čase – byla to dlouhodobá půjčka a ta zubatá s kosou mohla požadovat její splacení v kteroukoli chvíli.

Spolu se smutnou rodinnou zprávou jsem dostal desetistránkové hlášení od Karla Stahnkeho, našeho hlavního zpravodajského zdroje, vedoucího zásobování a všestranného strážného *d'ábla*. Nějak se mi termíny strážný *anděl* a Karl k sobě skutečně nehodily!

Stahnke mi s velkým nadšením oznamoval, že naverboval šestačtyřicet zkušených *Kameraden*; všichni byli ve svých oborech experti a veteráni z druhé světové války. Přiložil seznam jmen a stručný přehled kvalifikace. Ve Stahnkeho diskrétnost jsem měl velkou důvěru a posily specialistů jsem samozřejmě uvítal.

K naší velké radosti mě Karl také informoval, že náš jihovietnamský velící důstojník – kterému jsme dali přezdívku *Obertrottel*, „extrémní idiot“ – byl nahrazen jistým generálmajorem Kin Sai Hongem. „... Je to přesvědčený antikomunista, který ti nebude stát v cestě. Vlastně se mi zdá, že je to ten druh muže, který by byl připravený pochodovat s *Task Force-G*, aby ji viděl v akci.“

„To tak akorát potřebujeme,“ poznamenal Schulze. „Generál pochodující s *Task Force-G* – bude se pokoušet ukazovat svoji moc a plést se nám pod nohama.“ Podíval se na mne a ve tváři měl výraz naprostého zoufalství. „K čertu, Hansi... jestli se to skutečně stane, tak se můžeme rozloučit s předvojem, s Krebitzem. Budeš muset *Gruppe Drei* rozestavit kolem toho generála, aby ho chránila.“

Krebitz máchl rukou. „Než se vrátíme do Saigonu a setkáme se s ním, uplynou měsíce. V té době už ho také mohou nahradit někým jiným.“

„A co když se rozhodne stopnout si nějaký vrtulník a poctít nás návštěvou?“

„Jestli to ten generál bude chtít udělat,“ vložil se do debaty Hrabě z CIA, „tak se rovnou můžete přestat starat o jeho bezpečnost, protože bude natolik chlap, aby se dokázal o sebe postarat sám.“

„*Aber sicher*,“ souhlasil Riedl. „S veškerým respektem mu sundáme jeho hvězdičky a odznaky, dáme mu ruksak a samopal a řekneme mu – *en avant marchez!*“

Řehot, jenž následoval, smazal zamračený výraz z Schulzeho tváře a i on se připojil ke všeobecnému veselí.

„Saigon by nám místo něj měl shodit Brigitu Bardotovou nebo Lolobrigidu,“ žertoval Altreiter.

Saigonští štábní důstojníci u nás měli malý respekt. Ti, co sloužili v poli, měli vysoké ztráty ve svém mužstvu. Ostatní, kteří trávili čas malováním šipčiček a koleček na operačních mapách, nevěděli o protipartyzánské válce zhola nic.

Netrvalo to dlouho a naši muži dali Kin Sai Hongovi přezdívku nejdřív King Size Kong, pak prostě King Kong. Já jsem pokračoval ve své tiché lstivé hře se Saigonom, naši polohu jsem udržoval v tajnosti, hlásil jsem naše úspěchy, ale nikdy budoucí akci.

„Chlapi, vy vidíte hanojské špicly na každém rohu,“ žertoval náš Hrabě z CIA. „King Kong by mohl být v pořádku.“

„King Kong musí ještě své dobré úmysly prokázat, Jeffe,“ odpověděl jsem ve stejném duchu. „Vzpomínám si, co jsem jednou četl o nějakém slavném generálovi... snad to byl Brit... to je jedno. Když se ho jeho nadřízení vyptávali na jeho plán bitvy, řekl jim zdvořile: ‚Pánové, kdyby můj klobouk věděl, co je v mé hlavě, okamžitě bych ho hodil do ohně.‘ Tuhle lekci stojí za to si zapamatovat.“

„Snad máš, za daných okolností, pravdu,“ připustil Robertson. „Ale stejně si myslím, že bys měl Kin Saiovi dát příležitost – už jen proto, abys poznal, kterým směrem se pohne.“

„Chceš říct – že bych mu měl něco nahlásit předem?“

„Pro jednou.“

Zakroutil jsem hlavou. „Něco takového bych nikdy neudělal, Jeffe. Operujeme hluboko v nepřátelském území a to by byl experiment, který může stát životy.“

„Byl to jen návrh,“ pokrčil Hrabě z CIA rameny. „My Američané tradičně považujeme každého za nevinného, dokud se mu neprokáže vina.“

„Já vím, Jeffe... Stejný velkorysý princip jste použili na Japonce až do napadení Pearl Harbouru, přestože jste věděli, že Tokio je agresivní, válkychtivé a nedá se mu věřit... Ne, děkuji pěkně. My dáváme přednost prevenci požáru před hašením, když už oheň zachvátil polovinu domu.“

„Ano, připouštím, že my Američané jsme příliš důvěřiví – je to jedna z našich vad.“

„Alors, my tady považujeme každého cizího člověka za podezřelého, dokud neprokáže, že se mu dá důvěřovat.“

Robertson zaklonil hlavu a rozesmál se. „Já jsem taky cizí... A Starr, Cooke a generál McCory taky.“

„Běž k čertu!“ Erich přátelsky plácl Hraběte z CIA po zádech, až se málem rozplácl na zem. „Ty jsi čtyřiadvacetikarátový *Kamerad*, Jeffe... Kdyby nás někdy Giap chytil, viseli bychom určitě vedle sebe.“

Obrátil jsem se znovu k Američanům. „Jak jsi řekl, Jeffe, Američané jsou příliš důvěřiví. Ale komunisti nehrají podle žádných pravidel. Pokud jde o kapitalistické svině, jako jsme my, je možné cokoli.“

„Zapamatuj si to,“ odpověděl Robertson poněkud blahosklonně. „Ale o našich protivnících jsem si už shromáždil některé dost poučné poznámky.“

„Někdy bys mi o nich měl říct,“ žertoval Erich.

„Jasně, že ti řeknu – až budeme viset bok po boku, Erichu.“

Když řehot a pochechtávání konečně ustaly, zeptal se Joe Starr: „A co když váš generál pozná, že s ním vlastně nespolupracuješ, Hansi?“

„Dokud ho budeme moci zásobovat vítězstvími, bude mu to fuk.“

„V tom případě bude lepší, když budeme pořád vyhrávat.“

„My si skutečně nemůžeme dovolit nevyhrávat, Joe. Je nás jen tři sta a jediný nesprávný úsudek by mohl znamenat drtivou porážku a konec *Task Force-G*.“

„Neměl by sis stěžovat, Joe,“ dodal zachmuřený Riedl. „Guadalcanal a Okinawa také nebyly žádný piknik.“

Komando smrti pokračovalo v pochodu.

2. OSUOBOZENÍ TUC DAUNA

Krebitz mě zavolal vysílačkou. Jeho hlas byl napjatý.

„Držíme se v závěsu za hanojskou jednotkou, Hansi.“

„V závěsu?“

„*Richtig*... Jednotka severovietnamské pravidelné armády, nejspíš na pochodu domů.“

„Nebo do pekla! Kolik jich je?“

„Vypadá to na dvě roty, cestují nalehko. Zdá se, že mají jen pušky.“

„*Natürlich!*“ vpadl do rozhovoru Erich. „Své automatické zbraně museli nechat na jihu, pro Vietkong.“

„Jak daleko od nás, Rudy?“ zeptal jsem se.

„Asi dva kilometry.“

„Dobrá. Až se utáboří na noc, tak je sbalíme.“

„To by už mohlo být pozdě, Hansi. Pravděpodobně se zastaví až v opevněném táboře v Lomphat a tam bychom neměli dělat kravál.“

„Máš pravdu – přece chceme osvobodit Dauna.“

Následovala krátká pauza a pak Krebitz dodal: „No, stejně se někde musejí zastavit na oběd.“

Šli jsme hanojským vojákům v patách až do odpoledne, kdy se nepřátelé konečně zastavili na nízkém kopci na břehu Srépoku. Spolu se Schulzem, Riedlem a Američany jsem se připojil ke Krebitzovi a doplazili jsme se na tři sta metrů od nepřátelské jednotky – byli to vojáci v zelených uniformách do džungle, nesli jen plátěné pytle se zásobami a neměli žádné těžké ani lehké automatické zbraně, dokonce ani granáty.